

DETTA MÅSTE VI LÄRA

I tider av nöd ledes in i vårt tänkande från höga andemakter impulser att se sanningen på ett mera upphöjt sätt. När människan endast möter lidande i sin omgivning och grips av tvivel och missmod, då är rätt stund kommen för henne att låta tanken ändra riktning.

Om hon är mogen att resa sig över mängden, skall hon erfara en längtan att söka stöd i högre världar, och hjälp skall sändas henne att stå rak i provningen stund. Hon lär sig inse att det är människornas egna gärningar som är orsaken till förvillelsen, och att i samma stund den sanningen går upp för mängden är bistånd inom räckhåll och räddning kan nås.

Att känna sig själv och veta att ursprunget till det onda man lider är att söka i den egna handlingen, det är att ha hunnit långt på utvecklingens väg, och våra resurser kommer att växa ikapp med de uppgifter vi ställs inför. Lidandet åstadkommer den nyttiga förändring som höjer oss över jordelivets trånga begränsning innebärande förståelse för Guds lags utformning. När vi nått därhän har vi lärt det vi måste lära här på jordeplanet för att inte stagnera.

Vi vill komma vidare och skall detta ske med oss har vi att lära läxan som blivit oss förelagd. Logiken i det vi undervisas om skall utläsas ur det som sker omkring oss. Kunskap är makt, heter det, och makten må brukas rätt om den inte skall bli till förfång för oss. Att klart se hur mönstret utformats är att se in i högre världar, där lagen för skeendet får tolkas från en mera upphöjd aspekt.

Lagen är alltid densamma genom alla serier av utveckling. Den är den röda tråd som håller det hela samman till en enhet, men när vi stigit mot högre plan blir dess utformning tolkad på ett nytt sätt. När rums- och tidsbegreppen inte längre binder oss i det lägres begränsning utan vi lärt oss omfatta det rums- och tidslösa, då ser vi på livet från en annan synvinkel. När vi gjort oss till herrar över dessa kategorier, då har vårt vetande skärpts till att inrymma ett högre tänkande.

Detta har vi att lära, det hör till vår uppgift. Dessutom vet vi, att vi kommit in i en rytm som påfordrar ansträngning, om vi skall lyckas hålla oss i nivå med de krav som ställs på oss. När vi nått den punkt då vi kan säga, att nu är vi inte längre samma människor som förut, nu har vi passerat gränsen över till den nya värld, som blivit oss utlovad, då skall vi förstå att stora uppdrag underställts oss, och att vi rätt slutfört dem.

Det har under gångna tider varit vår fysiska kropp som hållit oss nere, den skall inte längre tynga som förr. Det är svårt att förstå varför den skall vara det stora hindret för all sann kunskap. Det är svagheten i den fysiska hjärnan som kommer minnet att utsuddas av allt det vi inhämtat av kunskaper i de andliga världarna såväl under vår sömn som efter döden. Dess svaghet består i oförmåga att följa våra högre kroppar in i de riken där vi blir ett med vetandet. Den fysiska kroppen är som en barriär, som stänger ute allt av högre värde. Den borde vara något att bekämpa och slå ner för att befria vår utveckling, men likväl är den en gåva oss given att bruka för denna vår utveckling.

Hur skall vi förstå detta? Om vi betänker att den kosmiska världen som princip saknar det som inbegripes i våra lägsta materieförmer, luft, vatten och jord, och vi vet att vår fysiska kropp är sammansatt av dessa, då är det möjligt att förstå, att just denna kropp utgör det markerade hindret för oss att nå dessa högre riken. Betänk att denna materia, som vi kallar vår kropp jämte hela den oss omgivande synliga och med övriga sinnen uppfattbara världen är skilda

på grund av alltför låga vibrationer.

Men varför har de då blivit oss givna, dessa delar av vårt väsen, som så hämmar oss, hindrande ett högre tänkande? Svaret är att på det plan, det lägsta, där vi blivit placerade har vi ett uppdrag att fullfölja. Vi får inte glömma, att denna vår kropp samtidigt som den är isolerad från den kosmiska världen har förbindelseleder att bruka i våra högre kroppar, och dessa skall tjäna såsom överbringare av det som skall lyftas från lägsta planet upp mot nästa rike. Det är detta förmedlande band vi skall förstärka så att det blir bärkraftigt. Det sker genom våra högre kroppars påverkan på den lägsta så att dess vibrationer höjes till högre plans nivå.

Det åligger oss att verkställa detta, och härunder klarnar på samma gång förståelsen för dess innebörd. När vi nått det plan, där intet lägre har rum, ger den kunskap som där kommer oss till del just den säkerhet vi behöver för att fortsätta en kamp som, utan detta klargörande, kunde förefalla utsiktslös. Vi må söka nå upp till att komma förbi denna syn på tingen, att en uppgift är ogenomförbar. Det spärrar våra möjligheter att lyckas. Det är den positiva attityden vi skall inta om målet skall nås.

Det har sagts att ett stort uppdrag har blivit oss tilldelat i det vi måste ned i den mörkaste av världar, och om vi ser det så att det lägsta av oss skall lyftas upp, då förstår vi hela vidden av de krav som ställs på oss. Den tyngsta materien skall inte längre vara skild från den kosmiska substansen, den skall införlivas med denna. Om detta kan ske genom vår medverkan, får vi inte tveka att ge oss uppgiften i våld.

Det skall kanske sägas om oss att vi lider av högmodiga vanföreställningar om egen duglighet, men eftersom uppdraget givits åt hela mänskligheten, finns det ingen anledning bedöma saken så. Inför vem upphäver vi oss? Knappast mot högre makter, ty det som förelagts oss kräver ett så helhjärtat engagement och döljer så många svårigheter, att det inte kan anses vara en avundsvärd uppgift.

Det är ett arbete som kräver ödmjukhet. Det kan inte påbörjas, än mindre slutföras med mindre än att vi underställer vår vilja högre makters bestämmanderätt, och därmed är också vår underordnade ställning markerad. Det gäller dessutom ett arbete utan tanke på lön, eftersom vi skall lära oss göra det rätta för dettas egen skull. På högre plan utföres allt i all-livets tjänst, detta har vi också att lära oss.

Vi är ett med all-livet. Det vi verkställer blir till ett med det offer vi bringar all-livet, vilket innebär att vi själva blir föremål för detta offer. När vi icke längre ser på vår broder som ett från oss särskilt väsen, då har vi nått det plan, dit vi syftar, och fullgörandet av det som förelagts oss, bringar oss i nivå med det sökta. Och då har vi lärt den läxa vi är satta att lära.